

суђења *нема амбицију да образује и развија културу укуса*, већ да покаже принцип извођења моћи суђења. *Култура укуса*, сматра Кант, развијаће се властитим током независно од било каквог истраживања које њу има за предмет.

У првој књизи *Аналитике естетичке моћи суђења*, „Аналитици лепог“, Кант разматра четири момента суда укуса. Потребно је, ипак, размотрити следеће питање: због чега суд укуса, који не може бити изведен из појма, захтева логичку структуру у форми „квалитет – квантитет – релација – модалитет“? Почетак одговора на то питање налази се већ у првом параграфу првог момента суда укуса, према квалитету. Суд укуса је естетички, а не логички – наглашава Кант, али се *његова форма руководи логичким функцијама суђења*, јер је у суду укуса још увек садржан „неки однос према разуму“. Представе се код суда укуса у потпуности односе на субјекат, кроз *осећање задовољства и незадовољства*, па могу бити емпиријске – али разлика између логичког и естетичког суда је та што се у првом представе односе на објекат, а у другом на субјекат. Допадање које одређује суд укуса је без сваког интереса – ако се интересом сматра *допадање које је у вези са представом егзистенције неког предмета*. Представа о егзистенцији предмета је увек везана за моћ *жудње*, па било који суд о лепом у који је уплетен и најмањи интерес није чист суд укуса: „човек ни најмање не смије бити загријан за егзистенцију ствари, него мора у томе погледу бити сасвим равнодушан, да би у стварима укуса био судац“. Специфичност овог Кантовог одређења је што се из суда укуса искључује не само свака заинтересованост, као заснивање на неком интересу, него и *произвођење* интересовања (које није засновано ни на каквом интересу), какво се догађа у практичкој сфери - допадање пријатног спојено је са интересом - а под пријатним се разуме оно што се у осету допада чулима. Представе које ступају у однос према осећању задовољства и незадовољства су пријатно, лепо и добро: *пријатно* је оно што некоме представља задовољство или ужитак – као склоност, *лепо* је оно што се просто допада – као наклоност, а *добро* оно што он цени или одобрава – као поштовање.

Из наведених одредаба Кант изводи прву дефиницију укуса: „Укус представља моћ просуђивања једнога предмета или неке врсте предмета помоћу допадања или недопадања *без икаквог интереса*. Предмет таквог допадања назива се *лепим*.“ Кант сматра да речима „просуђивање лепих предмета“ Кант противречи самом себи, јер непосредно пре те дефиниције каже да се о томе ништа *не може говорити, нити учити*. На том месту, сматра Кант, Кант пропушта шансу да поуетичке феномене у